

Sygn. akt III Cz 1463/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Mirella Szpyrka

Sędziowie: SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

SO Roman Troll

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 listopada 2017 r. w G. sprawy

z powództwa W. C.

przeciwko Wspólnocie Mieszkańcowej (...) w G.

o wydanie

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 8 maja 2017 r., sygn. akt I C 1593/16

postanawia:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Roman Troll SSO Mirella Szpyrka SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. III Cz 1463/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach umorzył postępowanie i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 152 zł tytułem kosztów procesu, wskazując iż powódka cofnęła pozew w zakresie żądania wydania dokumentów, wobec spełnienia przez pozwaną żądania pozwu po wytoczeniu powództwa. Sąd o kosztach orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., uznając iż strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana zaspokoila roszczenie powódki dopiero po wytoczeniu powództwa, a zatem w konsekwencji została uznana za stronę przegrywającą. Sąd ocenił również, że brak było podstaw do zastosowania normy art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążenia pozwanej kosztami procesu na rzecz powoda. Do dnia wytoczenia powództwa tj. do 18 kwietnia 2016 roku roszczenie powódki nie zostało spełnione, zaś powódka w dniu 9 lipca 2015 roku wzywała pozwaną do wydania dokumentów stanowiących przedmiot żądania w terminie siedmiu dni.

Pozwana wniosła zażalenie, zarzucając naruszenie art. 98 § 1,3 w związku z art. 99 k.p.c. oraz art. 203 § 2 k.p.c. przez błędne zastosowanie i przyjęcie, że pozwana jest zobowiązana do zwrotu powódce kosztów procesu jako strona przegrywająca oraz naruszenie art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie, podczas gdy zachodził w szczególności

uzasadniony przypadek, uzasadniający nieobciążanie pozwanej kosztami procesu z uwagi na to, iż pozwana przy pierwszych czynności procesowej uznała żądanie pozwu i nie dała powodu do wytoczenia powództwa, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez ustalenie, że po złożeniu pozwu pozwana spełniła żądanie pozwu przez wydanie dokumentów, o których powódka wносиła już pismem z 9 lipca 2015 roku, podczas gdy w piśmie powódki z 9 lipca 2015 roku była mowa jedynie o kserokopiach zeznań podatkowych CIT - 8 za lata 2012- 2014 i powódka nie wspominała w zeznaniu podatkowym za rok 2015, które zostało zgłoszone dopiero w pozwie. Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i o odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Powódka w odpowiedzi na zażalenie wniosła o oddalenie zażalenia w całości i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, podkreślając że powództwo w chwili jego wniesienia było usprawiedliwione, a pozwana spełniła roszczenia określone żądaniem pozwu dopiero po wniesieniu pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło odnieść skutku.

Powódka 18 kwietnia 2016 roku wniosła o nakazanie wydania kserokopii dokumentów - zeznań podatkowych składanych przez powódkę do Urzędu Skarbowego za lata 2012 do 2015. Pismem z 9 lipca 2015 roku powódka zwracała się o przedstawienie kserokopii przez zarząd pozwanej za lata 2012 do 2014. Jak wynika z akt spraw pozwana w odpowiedzi na pozew z 30 stycznia 2017 roku uznała powództwo w całości, dołączając do odpowiedzi żądane kserokopie dokumentów i podnosząc, iż powódka otrzymała zeznanie podatkowe za 2014 rok. Z przedstawionych dokumentów wynika, że powódka otrzymała zeznanie podatkowe za 2014 rok w dniu 31 kwietnia 2014 roku. Po tym terminie pozwana w późniejszym terminie sporządzała także inne deklaracje podatkowe dotyczące 2014 roku, ostatnia 21 stycznia 2016 roku. Udostępniona kopia zeznania pochodząca z kwietnia 2014r. nie obejmowała całego roku podatkowego. W chwili wniesienia pozwu bezspornie żądanie powódki była usprawiedliwione i pomimo uznania żądania pozwu brak jest podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy w tym zakresie podziela całość rozważania Sądu pierwszej instancji.

Art. 102 k.p.c. urzeczywistniający zasadę słuszności, jako wyjątkowy nie konkretyzuje „wypadków szczególnie uzasadnionych”, toteż ich kwalifikacja należy do Sądu, który winien mieć na względzie całokształt okoliczności konkretnej sprawy i zasady współżycia społecznego. Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez Sąd przy ocenie przesłanek z art.102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące na „zewnątrz” procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony (zob. Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, tom I, pod red. prof. dr hab. T. Erecińskiego, WP LexisNexis, Warszawa 2002, k.268). Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że do kręgu okoliczności uzasadniających zastosowanie art.102 k.p.c. zalicza się między innymi, wyjątkowo ciężką sytuację strony przegrywającej (orzeczenie Sądu Najwyższego z 17.11.1972 r., I PR 423/72, OSN 1973, Nr 7-8, poz. 138).

W aspekcie przywołanych kryteriów Sąd Okręgowy uznał, iż w sprawie nie wystąpił wypadek szczególnie uzasadniony, przemawiający za nieobciążaniem w całości pozwanej kosztami procesu.

Sąd Okręgowy, biorąc powyższe pod uwagę, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia, a kosztach postępowania zażaleniowego orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

SSO Roman Troll SSO Mirella Szpyrk SSO Magdalena Balion-Hajduk